

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära vänner och medarbetare

Vi har avslutat vårt 25:e verksamhetsår, ett år då vi nådde fler mål och fler människor än någonsin tidigare. Det nya året har fått en rivstart, med nya utmaningar, nya projekt och nya medarbetare. De kommer att presenteras i nästa rundbrev. Den här gången vill jag dela några tankar om Abrigos vision om rätt och rättvisa i ett samhälle som i hög grad präglas av rättslöshet och orättvisa. Låt mig få ge er några exempel från den tillvaro som är vår. Även om utgångspunkten sker från en annan del av världen, långt från både er och mig. Närmare bestämt ön Kambangan i Indonesien.

Strax efter midnatt söndagen till den 18 januari uppnåddes slutet av brasilianaren Marcos tioåriga fängelsestid. Iförd en vit skjorta med ett rött kryss i nivå med hjärtat fördes han och fem medfångar fram till de sex träpålar som rests på fängelsegården. Med ögonbindel och bakbundna händer fick han vänta några minuter innan kommandanten gav order om eld till de tolv soldaterna som stod med sina vapen riktade mot krysset på Marcos bröst. Den fasansfulla scenen skriker ut det omänskliga i straff som sänker samhället och rättvisan ner till brottslingens nivå.

Marcos avrättning chockade Brasilien. Landets ambassad och dess advokater hade arbetat intensivt för en straff lindring och president Dilma Rousseff hade väddat om nåd. Efter avrättningen uttryckte hon sin "avsky och bestörtning", sände "sitt djupa deltagande och sin tröst" till den avrättades kusin och kallade hem sin ambassadör i Jakarta i protest. Marco blev förstasidesstoff. "Ett felsteg, och en hygglig grabb från Ipanema fick betala med sitt liv" snyftade tidningarna. "Han borde fått en andra chans. Han ville ingen illa."

Marco var inte någon grabb när han 43 år gammal och under sin tjugonde kurirresa greps på Jakartas flygplats med 13,4 kilogram kokain. I en intervju för några år sedan deklarerade han: "Jag tvingades inte in i knarkhandeln. Jag har jobbat med det här i 25 år därför att jag gillar det." Stolt berättade han att han "aldrig haft ett jobb och aldrig betalat skatt". Knarkhandeln finansierade hans lyxliv och vilda fester med tvivelaktiga kändisar och hans bostäder i Amsterdam, på Hawaii och Bali. Brasilianska media hyllar poliser som dödar knarkbanditer. Det finns ett populärt talesätt som säger "en död bandit är en bra bandit". Men Marco var, enligt tidningarna, en i grunden hygglig grabb som aldrig agerat våldsamt. Man glömde bort att berätta, att han cyniskt bidrog till att 18 000 indonesier årligen mister livet i knarkrelaterade dödsfall. Tänkande människor fördömer dödsstraff. Men också sentimentala skildringar och ogenomtänkt försvar av knarkbanditer.

Samma dag som Marcos avrättning skapade förstasidesrubriker berättade en notis på sidan fem i min dagstidning om en annan brasilianare som dagen innan ställts inför en exekutionspatrull. Den avrättade hette Patrick.

Han var elva år. Han kom från en fattig familj i Camarista Meier, en av Rio de Janeiros kåkstäder. Släkt och vänner beskriver honom som en blyg kille som skötte sin skola. Polisrapporten beskriver honom som en narkotikahandlare, och hävdar att poliserna handlade i självförsvar eftersom en revolver och kokain hittades i hans ryggsäck. Ja, just det. I ryggsäcken. Vapen i en ryggsäck rimmar illa med ord om självförsvar. Det gör också faktumet att han sköts

med flera skott i ryggen. Ett misstag från polisernas sida gjorde att Patriks liv slutade i en tragedi. Blir tragedin mindre om han varit springpojke åt knarkhandlare? Blir polisernas ansvar mindre? Patrick var ett barn. I hans ryggsäck skulle det ha funnits skolböcker, pennor och ett suddgummi.

Patrick fick aldrig någon chans att försvara sig. Inga advokater ställdes till hans förfogande. Landets president uttryckte inte sin bestörtning, och sände inte ett ord till tröst till hans föräldrar. Hon kallade inte heller till sig polischefen för samtal. Det kan man tycka att hon har anledning till. Förra året dödade Rios poliser 586 personer i vad man uppgav vara självförsvar.

Abrigo är aktiv i flera processer för att hjälpa dem som ingen hjälpare har. Det är ofta en tröttsam kamp mot myndigheter som varken vill agera eller ta ansvar. Förra veckan gav vi juridisk hjälp till en misshandlad mamma, som fördes till oss efter tre veckor på sjukhus. Hennes yngsta barn finns kvar hos pappan. Autogiro – gör det enkelt för Dig, skapar trygghet för oss! Det finns många vittnen och polisrapporter om våld mot hustrun och barnen. Men barnavårdsnämnden meddelar att pappan först kan fräntas vårdnaden sedan kroppsskador konstaterats. Över sådana meddelanden kan man förtvivla. Flickan är tre år.

Och så har vi försökt få Marcia fri. Marcia, som blev gripen av polisen och anklagades för innehav av droger. Hon gjorde våldsamt motstånd när hon skulle kroppsvisiteras, hotade poliser och slog sönder en papperskorg. Man fann inga droger. Men Marcia dömdes till 17 månaders fängelse för motstånd och skadegörelse. Hennes barn blev fört till ett barnhem. Efter 18 månader är Marcia fortfarande i fängelse. Hon kan nämligen inte uppge en fast adress och har inget arbete. Vilket hon inte kan skaffa sig eftersom hon sitter i fängelse. Men åt landets förre inrikesminister, den despotiske José Dirceu, ordnade Arbetarpartiet advokater, hus och arbete varefter domen på 11 års fängelse för korruption snabbt förvandlades till villkorlig frigivning. Den korrupte ministern tillbringade 11 månader och 13 dagar i fängelse. I en cell som var mycket annorlunda än den Marcia delar med 39 medfångar.

Vill du skänka en högtids- eller minnesgåva?

På vår hemsida finns blad som du lätt kan skriva ut själv. Gå till: abrigo.se/minnesblad och följ anvisningarna. Blad kan också beställas genom: info@abrigo.se eller telefon: **0769- 03 60 23**

"Alla är lika inför lagen" stod det i Brasiliens första författning. Det ändrades sedan till "Lagen är lika för alla." Det betyder att Lagens bokstav följs vid domslut, och att tillämpningen sedan anpassas efter den dömdes möjligheter att betala advokater, och om han har politiska och sociala förbindelser som kan hjälpa honom att förhålla rättvisan. Det är därför Brasilien inte kan kallas ett rättssamhälle. Och det är därför juridisk assistans är viktigt för oss på Abrigo. Det är en fråga om rätt och rättvisa.

Jag hoppas få träffa många av er vid vårens föredrag, som börjar med **Bua kyrka**, onsdag 8 april. Se listan nedan för övriga föredrag.

Rio de Janeiro, den 6 mars 2015
med många hälsningar

Stefan Martinsson
Direktor

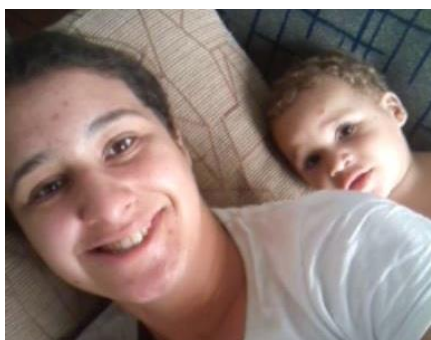
Föredrag april 2015

Bua kyrka, onsdag 8 april kl 18.30
Vasakyrkan i Göteborg, söndag 12 april kl 11.00
Råda församlingshem, måndag 13 april kl 18.30
Trollhättan, Kyrkans Hus, tisdag 14 april kl 15.00
Vedums församlingshem, onsdag 15 april kl 14.30
Höja församlingshem, tisdag 21 april kl 12.00
Blomskog, lördag 25 april kl 14.00
Varberg Apelvikshöjd, söndag 26 april kl 18.00
Ödsmåls församlingshem tisdag 28 april kl 18.30
Alingsås församlingshem onsdag 29 april kl 14.30

Vill ni ha besök i er församling eller förening? Kontakta oss via info@abrigo.se

Julianas berättelse

Jag vaknar klockan fem varje morgon, och min första känsla är tacksamhet. Bredvid mig i sängen sover ännu Arthur, och jag får tid att plocka in tvätten och göra i ordning frukost; mjölk och smörgås. Det blir inget kaffe för jag har ännu inte kunnat köpa en spis. Men jag har ett kylskåp,

som jag köpt på avbetalning. I början sov vi på en madrass på golvet, men förra veckan kom mina vänner från Abrigo med en säng och två stolar. Här bor jag nu i mitt första hem! För inte kunde man kalla det ett hem, det skjul där jag föddes för 19 år sedan. Min mamma var, ja, hur skall jag uttrycka det? Besynnerlig. Hon höll sig undan från folk, och visade aldrig mig och min syster någon kärlek eller ens omsorg. Det var väl inte så, att vi tänkte på att vi var trasigt klädda och smutsiga. Men

jag minns från det jag var mycket liten, hur vi skickades ut för att be om mat hos familjer i området. Det vi tiggde ihop var vi tillsagda att ta med hem och dela med mamma. Och pappa då? Ja, sanningen att säga så var han alltid berusad. Det första han gjorde på morgonen var att ta sig till någon bar och be om brännvin. Och sedan fortsatte han dagen med att ragla omkring mellan olika barer. Hur han fick råd? En flaska hembränd sprit är billigare än vatten! Jag kan inte minnas att han slog oss, men han bråkade med mamma, för att hon aldrig såg till att han fick mat. Barnavårdsnämnden var hemma några gånger, men de nöjde sig med att tala om för mamma att hon skulle städa och hålla oss rena. Hon höll med, och sedan fortsatte allt som förut.

Men en dag, när jag var sex år, kom polisen. Grannarna hade anmält pappa för övergrepp mot min lillasyster. Jag är inte säker på att det var sant. Det var nog mest att de ville få polisen att göra något åt vårt elände. Kanske tyckte de synd om oss, eller kanske de bara ville bli av med pappa som alltid var full och störde folk. Pappa gjorde motstånd, förstås, och fick väldigt mycket stryk av polisen. Sedan satte de oss i polisbilen och min syster grät, men jag satt tyst och tittade ut genom fönstret på pappa som låg på marken med blod överallt. Jag undrade om han var död. Senare fick jag veta att han levde ytterligare ett par år. Men jag såg honom aldrig mer.

De följande tio åren bodde jag på olika barnhem. Vi var ju vana att vara smutsiga så i början kändes det hemskt att behöva duscha. Och det var ovant att sova i sängar. Men mat fick vi ju, bättre än vad vi hade varit vana att få och vi kunde aldrig förstå att det fanns ungar som klagade på maten.

Folk frågar mig ibland hur det var att växa upp på barnhem. Man märker på deras tonfall att de förutsätter att det måste varit hemskt. Men jag kan inte påstå det. Allt beror ju på vad man jämför med. Och jag jämförde med hur det hade varit hemma. På barnhemmen fanns det ungar som tidigare haft en vanlig familj och sedan hade något hänt, som att deras mammor dött. De grät ofta. Efter ett tag började min syster att ta efter och gråta efter mamma. Jag tyckte inte hon var riktigt klok och försökte tala med henne om hur vi haft det. Men hon är flera år yngre än jag och hade glömt hur det var, och drömde väl om en mamma som var som någon av kvinnorna som arbetade på barnhemmet.

Vi fick mat och kläder och hölls rena och så såg de till att vi gick i skolan. Men det var aldrig någon som hjälpte oss med läxorna eller frågade hur vi klarade oss. Och vi barnhemsbarn var inte väl sedda av de andra barnen, så många skolkade och struntade i sina läxor och fick gå om den ena klassen efter den andra. Jag var en av få som klarade mig, även om också jag förlorade ett par läsår eftersom vi så ofta fick flytta. För min syster gick det sämre, och ganska snart lade man märke till att hon var annorlunda. Hon uppträdde konstigt och drog sig undan och blev allt mer lik vår mamma. Jag erkänner att jag ofta skämdes för henne, men jag försvarade henne när ungarna gav sig på henne.

En dag berättade man för oss att vi åter skulle flytta, och att vi denna gång hade tur. Vi skulle få komma till ett fint barnhem, där vi skulle få bo som i en familj. Och visst blev jag imponerad när vi kom fram. Det var en park med små hus och i varje hus bodde det sju barn och ett vuxet par som skulle vara som föräldrar. Det var katolska kyrkan i Tyskland som hade byggt det och som sände pengar. Och en gång per år kom det folk från Tyskland för att besöka oss. Det var spännande, för inför besöket fick vi alltid nya kläder och de som besökte oss hade med sig presenter och det ordnades en fest.

Men mellan besöken var vårt liv sämre än på något av de hem där jag bott. Det fanns ingen ordning alls, och de anställda struntade i oss barn. Några var direkt elaka och slog oss. Det smittade av sig och många av de äldre barnen mobbade de yngre. Visst fanns det också snälla vuxna i personalen, men om de protesterade blev de utfrusna. Jag rymde flera gånger, men blev alltid förd tillbaka.

Men så en dag fick jag en idé. Jag kom ihåg namnet på en socialarbetare som varit med vid en inspektion, och jag sökte upp henne på socialkontoret och berättade hur det var ställt. Redan nästa dag blev det en ny inspektion, personalen var inte förberedd och allt var en röra och några anställda började berätta och ungarna fyllde på och domaren beslöt att omedelbart stänga hemmet.

Kvinnan som jag sökt upp lät mig bo hos henne en tid, men jag visste att jag genast måste söka arbete och hitta någonstans att bo. Jag var 16 år och förväntades klara mig själv. Men de enda jobb som fanns var tillfälliga städ- och diskjobb i utbyte mot mat och småpengar. En kväll berättade jag för en arbetskamrat att jag inte hade någonstans att bo. Hon erbjöd mig genast en sängplats hemma hos henne. Hon bodde tillsammans med sina tre söner, som var arbetslösa men aldrig sökte några jobb. Den yngste började uppvakta mig, och så blev vi tillsammans. Jag var nog egentligen mer förtjust i tanken att ha en familj än i honom.

När hans mamma och jag kom hem på kvällen halvlåg bröderna i soffan och såg på tecknade serier. Vi fick genast sätta igång att röja upp efter dem, och ordna mat. Sedan förväntade de sig att vi skulle ge dem pengar så att de kunde gå ut och dricka öl med sina kompisar medan vi tog hand om tvätten. När jag förstod att jag var med barn tog jag saken i egna händer. Jag ordnade ett jobb åt honom, som diskare på en restaurang. Han gick dit, men kom hem redan efter några timmar slängde sig på soffan och sa att det jobbet inte var något för honom. Jag blev väldigt arg och det blev ett stort gräl där hans mamma ställde sig på hans sida, och till slut gav mig en örfil. Jag samlade ihop det lilla jag hade och gav mig iväg. Jag fick sova en natt på gatan,

men tog mig sedan till en kvinnojour och eftersom jag var gravid kunde jag få en plats på Abrigo. Det förändrade mitt liv. Redan efter en vecka var jag tillbaka i skolbänken för att komplettera mina gymnasiestudier.

Sex månader senare föddes Arthur. Hans pappa besökte oss flera gånger, och ville att jag skulle återvända. Jag funderade inte ens på saken. Till det yttre är Arthur en kopia av sin pappa, i övrigt hoppas jag att han liknar mig. Under det sista gymnasieåret ville jag börja en yrkeskurs. Flera av flickorna på Abrigo gick kurser för att bli sjukvårdsbiträden, så jag sökte upp pastorn och förklarade att det ville jag också bli. Han skrattade och sa: "Nej, jag tycker du skall bli svetsare. Vi har just fått ett erbjudande om stipendier för två elever, och jag tänkte genast på dig. Ingångslönen för en maskinsvetsare är dubbelt så hög som för ett sjukvårdsbiträde".

Svetsare? Jag visste knappast vad det var. Jag fick två dagar att tänka igenom saken, och sedan beslöt jag att ta chansen. Kursen var på tre terminer. Vi var 28 grabbar och två tjejer. Men vi var alla lika mycket nybörjare och det var duglighet som gällde. Vi hade väldigt roligt tillsammans.

Och så fick jag mitt svetsarcertifikat och började söka jobb. Redan efter några dagar ringde man från ett stort företag som var i akut behov av svetsare med min specialisering och de sa att mina betyg var så bra att den anställningsintervjun jag inbjöds till bara var en formsak. Jag blev jätteglad och åkte dit och fick tala med platschefen. Han tittade på mig och såg obekvämt ut.

"Det måste ha blivit ett missförstånd", sa han. "Jag ber om ursäkt. Jag uppfattade ditt namn som Juliano och inte Juliana. Vi kan inte anställa flickor som svetsare." "Varför då?" "För det första är det ett alldeles för tungt jobb och . . ." "Jag vet vad jobbet går ut på, jag har både utbildning och praktik som svetsare. Du kan se det av min ansökan." Men han stod fast vid sitt nej och jag återvände ledsen och besviken till Abrigo. Samma dag ringde Iris från "Dream Learn

Work" som bekostat min utbildning för att gratulera till jobbet, och jag berättade vad som hänt. Hon sa till mig att inte ge upp och ringde upp direktören för företaget. Redan dagen därpå ringde Iris och berättade att jag kunde börja följande måndag. Platschefen har aldrig berört saken igen, och jag har inte haft några problem varken med honom eller andra anställda. Nu tänker jag se till att skaffa mig en bra yrkeserfarenhet, men samtidigt förbereda mig för inträdesprov för ingenjörsutbildning. Jag vet att jag kommer att lyckas. Och jag känner mig - hur skall jag uttrycka det? - välsignad.

Stefan Martinsson

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 Bankgiro 904 – 0452

info@abrigo.se

www.abrigo.se

facebook.com/AbrigoRainhaSilvia

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL